

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: M. B. N. S.**, zastoupen JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2005, č. j. 11 Az 55/2004 – 45,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 6. 9. 2004, č. j. OAM - 4579/CU - 06 - 09 - 2002, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce svojí žádostí o udělení azylu chtěl legalizovat svůj pobyt na území České republiky, kde pobýval půl roku nelegálně poté, kdy mu nebylo povoleno k pobytu, na jehož základě v České republice žil, prodlouženo.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítl porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3

zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), s tím, že odůvodnění uvede následně, a výslovně navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu. V doplnění žaloby ze dne 1. 10. 2004, jež byla osobně doručena Městskému soudu v Praze dne 6. 10. 2004, žalobce namítl porušení ustanovení § 32 odst. 1, § 46 a § 47 správního řádu s tím, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady k rozhodnutí, rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu, jenž se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Dále žalobce namítl porušení 12 zákona o azylu. Uvedl, že má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. minimálně podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 tohoto zákona. Dále namítl porušení ustanovení § 27 zákona o azylu. V rozsáhlém podání pak objasňuje, že vzhledem k důvodům, kterými byly obavy z pronásledování ze strany islamistů, a pro něž byl nucen opustit zemi původu – Tunisko, jsou v jeho případě dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V této souvislosti uvedl, že správní orgán, jenž vycházel při svém rozhodování ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Tunisku v roce 1993 a ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Tunisku v roce 2003, neuvedl žádné konkrétní informace, které by jeho rozhodnutí podpořily. Podle mínění žalobce jsou tyto informace pouze obecné a netýkají se jeho případu, správní orgán nezohlednil, že žalobce pochází z Jižního Tuniska, kde je specifická situace, jedná se o uzavřenou oblast, kde je vysoká koncentrace islamistů a islámských extrémistů. Dále se žalobce domnívá, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, neboť se zemí původu, až na rodinu, zpřetrhal veškeré svazky, zpětnou integraci do tuniské společnosti považuje za obtížnou, ne-li nemožnou. Pokud jde o nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, žalobce s odkazem na Ženevskou úmluvu a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci V. a spol. z roku 1991 a C. – R. z roku 1993, namítá, že splňuje podmínky pro vztažení překážky vycestování s tím, že v jeho případě došlo k opomenutí principu „non – refoulement“, a tím k porušení čl. 33 odst. 1 citované Úmluvy. Podle mínění žalobce došlo rovněž k porušení § 27 zákona o azylu, když správním orgánem bylo vydáno rozhodnutí za 2 roky a 7 měsíců, což není lhůta přiměřená pro vydání rozhodnutí. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 3. 2005, č. j. 11 Az 55/2004 – 45, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 21. 4. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 8. 4. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u Městského soudu v Praze dne 21. 4. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Stejně jako v žalobě opakovaně namítá porušení § 12 zákona o azylu. Stěžovatel namítá, že se Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí nevyrovnal s argumentací stěžovatele uvedené v žalobě a rozhodnutí opřel více méně jen o obecně konstatovanou politickou a ekonomickou situaci v Tunisku a vyšel ze zpráv a důkazů shromážděných žalovaným, z nichž vyplývá, že stěžovatel se právními nástroji, které mu umožňuje právní řád Tuniska, mohl domoci svých práv, přičemž faktická situace výkonu státní moci podle mínění stěžovatele není natolik příznivá, aby tyto nástroje mohly mít účinek. Stěžovatel má za to, že v jeho případě je naplněna definice pronásledování podle § 2 odst. 5 zákona o azylu, neboť v zemi původu je vystaven pronásledování ze strany příznivců islámu, kteří využívají všech možností, jak eliminovat odlišné názory a ideje ostatních spoluobčanů, a hrozí mu bezprostřední ohrožení života. Dále namítá, že jak žalovaný, tak i městský soud, nezpochybnily tvrzení stěžovatele ohledně jeho politických aktivit, nevyhodnotily z toho však správné závěry o tom, že právě nedostatečná ochrana ze strany státních orgánů Tuniska byla důvodem pro jeho odchod z vlasti. Rovněž stěžovatel namítá, že správní orgán i městský soud se nedostatečně vypořádaly s otázkou, zda splňuje podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel dále uvádí, že není pravdou, že by si formou azylového řízení hodlal legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Jediným důvodem, proč si nepodal žádost o dlouhodobý pobyt, i přesto, že by tato možnost legalizace pobytu v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění, byla pro něj bezproblémová, byla nemožnost návratu do Tuniska.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že by nemohl vyčkat posouzení kasační stížnosti, byl by nucen vycestovat do země původu, kde mu hrozí nebezpečí, před kterým hledal ochranu na území České republiky.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon

v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že městský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Městský soud v Praze právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. Městský soud v Praze správně usoudil a rozhodl, že stěžovatel nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani podle § 14 zákona o azylu a nevztahují se na něj překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatele se Městský soud v Praze náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Námitka stěžovatele, že má důvodný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a že v jeho případě je naplněna definice pronásledování podle § 2 odst. 5 tohoto zákona, je nedůvodná. Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Stěžovatelem uváděné důvody, tedy obava, že po návratu do země původu bude pronásledován islamisty, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Námitka, že uváděné zprávy o situaci v Tunisku nemohou zcela vystihnout situaci v domovském státě stěžovatele, je nedůvodná, neboť bylo vycházeno ze zpráv shromážděných v průběhu vedeného správního řízení, a bylo na ně řádně odkázáno v odůvodnění rozhodnutí jak správního orgánu, tak i příslušného krajského soudu.

Stejně tak i námitka týkající se nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, a v žalobě namítaném v této souvislosti porušení čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, je nedůvodná. V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel o azyl nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá (k tomu

srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, publikovaný pod č. 721/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Snaha legalizovat pobyt na území České republiky není relevantním důvodem pro řízení o udělení azylu, neboť stěžovatel, jenž pobýval již dříve na území České republiky na základě povolení k pobytu, měl možnost řešit i svůj další pobyt v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Městský soud v Praze napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Městský soud v Praze postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu